

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Издавачка куќа САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги
со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

It Happened One Autumn

© Lisa Kleypas, 2005

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2019

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Паулина Јамакова-Пејкова

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Печатница Наумовски - Скопје, 2019

Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без согласност од издавачот.

Се случи една есен

Лиса Клејпас

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

*За Кристина Дод,
мојата сестра, пријателка и инспирација*

Со љубов, Л. К.

Пролог

Лондон, 1845

Двете млади девојки стоеја на прагот од парфимеријата, а едната нетрпеливо ја влечеше другата за ракав. „Мораме ли да влеземе овде?“ праша пониската со чист американски акцент, опирајќи се кога другата ја повлече да влезе во продавницата со придушено светло. „Секогаш ми е ужасно здодевно на овие места, Лилијан - ти само стоиш и мирисаш со *саати*...“

„Тогаш оди чекај во кочијата со слугинката“.

„Тоа е уште *поздодевно*! Освен тоа не треба да те оставам да се шеташ сама. Ке западнеш во некаква неволја без мене“.

Повисоката девојка се насмеа со таков жар што не ѝ прилега на една дама. „Не сакаш да ме спречиш да западнам во неволја, Дејзи. Само не сакаш да пропуштиш ако се случи тоа“.

„За жал, авантури не се случуваат во парфимерија“, се слушна зловолниот одговор.

Тивка смеа го поздрави коментарот и двете девојки се свртеа кон старецот со очила што стоеше зад дабовиот пулт што се протегаше по едната страна од парфимеријата. „Дали сте сосема сигурна во врска со тоа, госпоѓице?“ ја праша, насмевнувајќи им се кога

му пријдоа. „Некои веруваат дека парфемот е магија. Мирисот на нештото е најчистата негова суштина. А одредени мириси можат да разбудат сеништа од мината љубов, од слатки спомени“.

„Сеништа?“ повтори Дејзи, заинтригирана, додека другата девојка одговори нетрпеливо.

„Не мисли буквално, драга. Не можеш да пови-
каш духови со парфемот. И не е магичен. Тоа е само мешавина од мирисни честички кои патуваат до олфакторните рецептори во твојот нос“.

Старецот, господин Финеас Нитл, зјапаше во девојките со сè поголем интерес. Ниедна од нив не беше конвенционално убава, иако и двете беа занесни, со бледа кожа и густа, темна коса и извесна привлечност на чистите црти на ликот што беа карактеристични за американските девојки. „Ве молам“, ги покани, покажувајќи кон сидот со полици, „добредојдени сте да ги разгледате моите производи, госпоѓици...“

„Боуман“, рече повозрасната девојка. „Лилијан и Дејзи Боуман“.

Погледна во скапо облечената русокоса која ја услужуваше и сфати дека сè уште не беше во можност да им помогне.

Додека неодлучната муштерика ги разгледуваше разните парфемии што Нитл ѝ ги изнесе, Американките ги разгледуваа полиците со парфемии, колонски води, помади, восоци, креми, сапуни и други козметички производи за убавина. Имаше масла за капење во кристални шишенца, мали лименки со билни мевлеми, минијатурни кутичиња со виолетови пасти за освежување на здивот. На пониските полици можеше да се најде богатство од мирисливи свеќи и масла, тегли со пасти и балсами. Нитл забележа дека додека помладата девојка, Дејзи, ги разгледуваше производите со благ интерес, повозрасната, Лилијан, имаше запрено пред полицата начичкана со масла и екстракти што содржеа чист мирис. Роза, франгипани, јасмин, бергамот. Кревајќи ги шишенцата во боја на килибар,

таа внимателно ги отвораше капачињата и вдишуваше со видливо воодушевување.

Конечно русокосата девојка го направи својот избор, купи мало шишенце парфем и си замина. Малото свонче одекна весело кога се затвори вратата.

Лилијан, која се имаше свртено кон жената што си заминуваше, промрморе замислено, „Се прашувам зошто толку многу светлокоси девојки мирисаат на килибар...“

„Мислиш на парфем од килибар?“ праша Дејзи.

„Не - мислам на самата кожа. Килибар, понекогаш на мед...“

„Што зборуваш, да му се сневиди?“ ја праша помладата со зачудена смеа. „Луѓето не мирисаат, освен ако не треба да се избаѓаат“.

Девојките зјапаа една во друга со взаемно изненадување. „Да, мирисаат“, рече Лилијан. „Секој си има свој мирис... немој да ми кажеш дека никогаш не си забележала? Начинот на кој нечија кожа мириса на кисел бадем или љубичици, а другите...“

„А другите мирисаат на слива или палмин сок или свежо искосено сено“, искоментира Нитл.

Лилијан го погледна со задоволна насмевка. „Да, точно така!“

Нитл ги извади очилата и внимателно ги избриша, додека во умот му прелетуваа милион прашања. Дали беше возможно? Дали беше возможно оваа девојка да може да го почувствува вродениот мирис на човека? Тој лично можеше, меѓутоа тоа беше редок дар, и никогаш немаше запознаено жена што го поседува.

Лилијан извади мало свиткано парченце хартија од чантата што ѝ висеше на зглобот и му пријде. „Овде имам формула за парфем“, рече таа и му го подаде ливчето, „иако не сум сигурна за точните пропорции за состојките. Дали ќе можете да ми го измешате?“

Нитл го отвори ливчето и ја прочита листата, а седите веѓи малку му се поткренаа.

„Несекојдневна комбинација. Ама многу интересна. Мислам дека би можело одлично да излезе“. Погледна во неа со очигледен интерес. „Може ли да ве прашам каде ја најдовте оваа формула, госпоѓице Боуман?“

„Во мојата глава“. Наивна насмевка ѝ ги омекна цртите на лицето. „Се обидов да замислам кои мириси би биле најефикасни со мојата алхемија. Иако, како што ви кажав, тешко ми е да го одредам точниот сооднос“.

Нитл го спушти погледот за да ја скрие скептичноста, како и за повторно да ја прочита формулата. Често клиенти знаеле да се обратат кај него да им измеша парфем во кој преовладувала розата или лавандата, но никој досега му немаше дадено ваква листа. Уште поинтересен беше фактот што изборот на мириси беше необичен, а сепак хармоничен. Можеби не сакајќи успеала да ја избере токму оваа комбинација.

„Госпоѓице Боуман“, рече тој, љубопитен до каде достигнуваат нејзините способности, „дали ќе ми дозволите да ви покажам некои од моите парфемии?“

„Да, се разбира“, го слушна веселиот одговор на Лилијан. Таа се доближи до пултот кога Нитл извади едно мало кристално шишенце полно бледа, светкава течност. „Што правите?“ го праша, кога тој капна неколку капки на едно чисто марамче.

„Човек никогаш не треба да го мириса парфемот директно од шишето“, објасни Нитл и ѝ го подаде марамчето. „Прво морате да го проветрите, да го истерате алкохолот... е тогаш ќе го почувствувате вистинскиот мирис. Госпоѓице Боуман, кои мириси можете да ги почувствувате во овој парфем?“

Дури и на најискусните парфимери им беше потребен голем напор да ги одвојат состојките на измешаниот парфем. Минути, дури и часови постојано вдишување со цел да се одвојат состојките една по една.

Лилијан ја наведна главата за да вдише од ма-рамчето. Без двоумење, таа го запрепасти Нитл со откривање на составот со неверојатна финеса на пијанист што ги повторува научените ноти. „Портокалов цвет... неролиево масло... амбра и мов?“ Запре, а трепките се кренаа за да ги откријат кадифено кафените очи кои светкаа од зачуденост. „Мов во парфем?“

Нитл зјапаше во неа отворено запрепастен. Просечниот човек беше страшно ограничен во својата способност да ги препознае состојките во еден комплексен мирис. Можеби можеше да ја идентификува главната состојка, очигледната арома на розата или лимонот или нането, меѓутоа слоевите помеѓу беа далеку од способноста за распознавање на обичниот човек.

Нитл се прибра и млитаво се насмевна на нејзиното прашање. Често им додаваше на своите парфемни чудни ноти со цел да му даде на мирисот длабочина и густина, меѓутоа никој досега ги немаше погодено тие чудни додатоци. „Чувствата уживаат во сложеноста, во скриените изненадувања... еве, помирисајте го овој“: Извади ново марамче и го пороси со друг парфем.

Лилијан ја изведе задачата со истата неверојатна леснотија. „Бергамот, тубероза, темјан...“ Се двоумеше, па повторно вдиша од мирисот, дозволувајќи да ѝ ги заплисне белите дробови. Прашална насмевка ѝ лебдеше на усните. „И малку кафе“

„Кафе?“ извика сестра ѝ Дејзи и се наведна над шишенцето. „Овде нема кафе“.

Лилијан му упати прашален поглед на Нитл, кој се насмевна, потврдувајќи го нејзиниот одговор. „Да, има кафе“. Тој затресе со главата во восхитувачко изненадување. „Вие имате дарба, госпоѓице Боуман“.

Лилијан си ги собра рамениците и едноставно одговори, „Дарба што не ми врши многу работа во потрагата по сопруг, за жал. Таква среќа сум имала што имам безвредна дарба. Поарно да имав убав глас

или неверојатна убавина. Како што би рекла мајка ми, непристојно е една дама да ги душка работите“.

„Не во мојата парфимерија“, одговори Нитл.

Продолжија да дискутираат за аромите како што другите луѓе дискутираат за уметност што ја виделе во музеј: за слатките, мистериозни, живи мириси на шумата неколку дена откако врнело дожд; слаткиот мирис на морето; задушливиот мирис на тартуфот; свежиот, остар мирис на снежното небо. Дејзи набрзо изгуби интерес и замина да ги разгледува полиците, отвори тегла со пудра од која кивна, па избра една конзерва со паситили и почна бучно да ги шмука и грицка.

Како што течеше муабетот, Нитл дозна дека таткото на девојките поседувал деловна компанија во Њујорк што изработувала мириси и сапуни. Од повремениите посети на лабораторијата и фабриката на компанијата, Лилијан ги научила основните работи за мирисите и мешањето. Дури помогнала да се направи мирисот за сапуните на Боуманови. Таа не беше обучена, но на Нитл му беше јасно дека таа е чудо. Меѓутоа, таквата дарба ќе остане неразвиена поради нејзиниот пол.

„Госпоѓице Боуман“, рече тој. „Имам есенција што би сакал да ви ја покажам. Ако сакате да ме почекате додека одам да ја најдам одзади во продавницата...?“

Со разгорена љубопитност, Лилијан кимна и ги стави лактите на пултот кога Нитл исчезна зад завесите што водеа од продавницата во неговото складиште одзади. Просторијата беше исполнета со папки со формули, шкафчиња со дестилирана течност и екстракти и тинктури, полица преполни со садови и инки и шишенца за мешање и мерење - сè што му беше потребно за неговиот занает. На највисоката полица се наоѓаа неколку томови од древните галски и грчки текстови за уметноста на парфимеријата.

Качувајќи се на дрвената скала, Нитл најде една мала борова кутија од највисоката полица и ја симна. Кога се врати во продавницата, ја стави кутијата на

пултот. И двете сестри внимателно гледаа кога тој го тргна капакот и откри мало шишенце затворено со восок и конец. Оваа речиси безбојна течност од петнаесетина милилитри беше најскапата есенција што Нитл некогаш ја набавил.

Го отвори шишето, стави една скапоцена капка на чисто шамиче и ѝ го подаде на Лилијан. Првото вдишување беше лесно и благо, речиси невино. Но кога ѝ пропатува низ носот, се претвори во изненадувачки занесен мирис, и долго откако исчезна првичниот мирис, извесна благост остана да ѝ стои во ноздрите.

Лилијан го гледаше над работ на марамчето со очигледна зачуденост. „Што е ова?“

„Ретка орхидеја што го дава својот мирис само ноќум“, одговори Нитл. „Ливчињата се снежно бели, далеку поделикатни дури и од оние на јасминот. Човек не може да добие есенција доколку ги загрее цветовите - премногу се кршливи“.

„Тогаш со студен анфлераж?“ промрморе Лилијан, мислејќи на процесот на потопување на скапоцените ливчиња во маст сè додека маста не се презасити од нивниот мирис. Потоа со помош на растворувач на база на алкохол се добива чиста есенција.

„Да“.

Таа повторно вдиша од неверојатниот мирис. „Како се вика орхидејата?“

„Дама на ноќта“.

Тоа измами кикот од Дејзи. „Ми звучи како наслов на една од книгите што мама ми забрани да ги читам“.

„Би препорачал да го употребиме мирисот на орхидејата наместо лавандата во вашата формула“, рече Нитл. „Можеби би било прилично скапо, но според моето мислење ќе биде совршената основна нота, особено доколку сакате килибар како фиксатор“.

„Колку поскапо?“ праша Лилијан, а кога тој ја кажа цената, ги ококори очите. „Мајко мила, тоа е повеќе од неговата тежина пресметана во злато“.

Нитл театрално го крена малото шишенце на светлината, каде што течноста светкаше и сјаеше небаре дијамант. „Магијата не е евтина, за жал“.

Лилијан се насмеа, иако погледот го следеше шишенцето со хипнотизирана фасцинација. „Магија“, фркна низ нос.

„Овој парфем ќе ја направи магијата“, инсистираше тој, насмевнувајќи се. „Всушност, ќе додадам тајна состојка за да ги засилам неговите ефекти“:

Шармирана, ама сè уште неубедена, Лилијан се договори со Нитл да се врати подоцна дента за да го земе парфемот. Плати за бонбоните на Дејзи како и за ветениот парфем и излезе надвор заедно со сестра си. Еден поглед во лицето на Дејзи ѝ беше доволен да ја забележи имагинацијата на сестра ѝ како ги шири крилјата и во главата ѝ се вртат разни мисли за магични формули и тајни состојки.

„Лилијан... ќе ми дозволиш да пробам од тој магичен парфем, нели?“

„Зарем не делам сè со тебе?“

„Не“.

Лилијан се исклешти. И покрај божезното ривалство и повремениите караници, сестрите си беа најверни сојузнички и најблиски пријателки. Малку луѓе во нејзиниот живот ја сакаа Лилијан навистина, освен Дејзи, но таа ги обожаваше и најгрдите кучиња скитници, најнеподносливите деца и работите што требаа да се поправат или сосема да се исфрлат.

А сепак, и покрај блискоста, беа драстично различни. Дејзи беше идеалист, сонувач, темпераментно суштество што постојано се шеташе меѓу екстремите на детските каприци и лукавата интелигенција. Лилијан знаеше да има остар јазик и одбранбени сидишта поставени меѓу неа и остатокот од светот - девојка со добро одржуван цинизам и страшна смисла за хумор. Беше болно лојална на малата група луѓе во нејзината орбита, особено на *девојките без партнери*.

Тие самите така се нарекоа кога се запознаа додека седеа настрана на сите можни балови и соареа за време на минатата сезона. Лилијан, Дејзи и нивните пријателки, Анабел Пејтон и Еванцелин Џенер се имаа заколнато дека ќе си помогнат една на друга да си најдат сопрузи. Нивните напори резултираа со успешниот брак меѓу Анабел и господин Сајмон Хант пред само два месеци. Сега Лилијан беше следна. Досега, немаа јасна идеја на кого ќе ја фрлат јадицата, ниту пак цврст план како да го уловат.

„Се разбира дека ќе ти дозволам да го пробаш парфемот“, рече Лилијан. „Иако само еден Господ знае што очекуваш од него“.

„Ќе направи некој згоден војвода лудо да се заљуби во мене, *нормално*“, одговори Дејзи.

„Дали си забележала колку малку мажи од благородништвото се млади и згодни?“ ја праша Лилијан. „Повеќето од нив се глупави, древни или имаат од оние лица во чии усти треба да има јадица“.

Дејзи се закикоти и ја мушна раката околу половината на сестра си. „Вистинските господа се таму некаде“, рече. „А ние има да ги најдеме“:

„Како си толку сигурна?“ праша Лилијан претпазливо.

Дејзи ѝ упати палава насмевка. „Затоа што магијата е на наша страна“.

Прва глава

Ситсуни Крос Парк, Хемшир

„Боуманови пристигнаа“, изјави Леди Оливија Шо од прагот на работната соба во која нејзиниот постар брат седеше на бирото меѓу купот сметководствени книги. Попладневното сонце сјаеше низ долгите, правоаголни витражни прозорци, кои беа единствениот украс во оскудната соба чии ѕидови беа покриени со палисандрово дрво.

Маркус, лордот Вестклиф, го крена погледот од документите и се намршти, збивајќи ги темните веѓи над кафено-црните очи. „Хаосот може да започне“, промрморе.

Ливија се насмевна. „Претпоставувам мислиш на ќерките? Не се толку лоши, нели?“

„Полоши“, рече Маркус концизно, а намуртениот израз му се продлабочи кога виде оти пенкалото оставило огромна дамка од мастило меѓу инаку совршените редови бројки. „Уште две невоспитани млади дами со кои морам да се сретнам. Особено постарата“.

„Е па, Американки се“, истакна Ливија. „Фер е да им дадеме слобода, зар не? Човек не може да очекува да го знаат секој можен детаљ од нашата бескрајна листа со општествени правила...“

„Можам да им дозволам слобода во поглед на деталите“, ја прекина Маркус. „Како што знаеш, не сум од оние типови да го критикувам аголот под кој ѝ стрчи малото прсте на госпоѓица Боуман додека си го пие чајот. Едноставно не можам да прогледам низ прсти одредени однесувања што би биле непристојни во секое можно коше во цивилизираниот свет“.

Однесувања? си помисли Ливија. Е, ова стануваше интересно. Таа влезе во работната соба, којашто обично не ја обожаваше многу затоа што страшно ја потсетуваше на нивниот починат татко.

Кој било спомен поврзан за осмиот гроф од Вестклиф не беше среќен. Нивниот татко беше злобен и студен човек, кој како да го цицаше сиот кислород од собата штом влезеше во неа. Сè и сите во неговиот живот го имаа разочарано. Од трите деца, само Маркус имаше направено нешто за да биде приближно блиску до постигнување на неговите стандарди, бидејќи какви казни и да смислеше грофот, колку невозможни и да беа неговите услови или нефер да беа неговите мислења, Маркус никогаш се немаше пожалено.

Ливијаисестрај, Ајлин, беавосхитени од постариот брат, чиј постојан стремеж кон совршенството му донесе највисоки оценки во училиште, кршење на сите рекорди во разните спортови и склоност да биде најстрогиот свој критичар. Маркус беше човек кој можеше да заседла коњ, да танцува квалдрил, да држи предавање за математичка теорија, да преврзе рана, да смени тркало на кочија. Меѓутоа, ниедно од неговите врвни постигнувања не заработија еден единствен пофален збор од татко им.

Ретроспективно гледано, Ливија сфати дека сигурно намерата на стариот гроф му била да го уништи секое можно делче мекост или сочувство од единствениот син. И некое време изгледаше небаре му успеало. Меѓутоа, откако стариот гроф почина пред пет години, Маркус се покажа како сосема различен маж од оној што беше воспитуван да биде. Ливија и Ајлин

имаа откриено дека нивниот постар брат никогаш не беше презафатен за да ги сослуша и без разлика колку и да беа незначайни нивните маки, тој секогаш беше подготвен да помогне. Беше сочувствен, разбран, фин и чувствителен - живо чудо, навистина, особено кога ќе сфатиш дека во најголем дел од неговиот живот овие квалитети никој не му ги покажал.

Е сега, од друга страна, Маркус знаеше да биде малку деспотски настроен. Добро... *многу* деспотски. Кога стануваше збор за оние што ги сака, Маркус не покажуваше гризење на совеста кога ги манипулираше да го направат она што тој сметаше дека е најдобро за нив. Тоа не беше една од неговите најдобри карактеристики. И ако Ливија мораше да ги наброи неговите маани, ќе мораше да признае дека Маркус беше страшно убеден во својата непогрешливост.

Насмевнувајќи му се нежно на својот харизматичен брат, Ливија се запраша како можеше толку многу да го сака и покрај тоа што толку многу наликуваше на нивниот татко. Маркус ги имаше истите остри црти, широкото чело и големата уста со тенки усни. Ја имаше истата густа, катран-црна коса; истиот цврст нос; и истата тврдоглаво силна брада. Комбинацијата го правеше повеќе впечатлив одошто згоден, но тоа беше лице што лесно ги привлекуваше женските погледи. За разлика од татковите, темните будни очи на Маркус често беа исполнети со светкава смеа и имаше ретка насмевка што сјаеше запрепаствувачки блескаво на неговото мургаво лице.

Маркус се навали на облегалката кога Ливија му пријде, ги испреплетете прстите и ги стави на цврстиот стомак. Поради несвојствено топлото попладне за почетокот на септември, Маркус го имаше соблечено палтото и ги имаше завратено ракавите, откривајќи ги мускулестите подлактици попрскани со црни влакна. Беше просечно висок, но неверојатно физички силен, со моќен изглед на страстен спортист.

Бидејќи копнееше да слушне повеќе за претходно споменатите однесувања на невоспитаната госпоѓица Боуман, Ливија се потпре на работ од бирото и го погледна Маркус. „Се прашувам што ли сторила госпоѓица Боуман што олку те навредила?“ размислуваше на глас. „Ајде, кажи ми, Маркус. Ако не, мојата имагинација сигурно ќе смисли нешто далеку поскандалозно за кое кутрата госпоѓица Боуман не е способна“.

„Кутрата госпоѓица Боуман?“ фркна низ нос Маркус. „Не прашувај, Ливија. Не смеам да зборувам за тоа“.

Како и повеќето мажи, Маркус не разбираше дека ништо, ама баш *ништо* не ги распалуваше фактите на женската љубопитност повеќе од темата за која *не смее* да се зборува. „Плукај, Маркус“, нареди. „Или ќе те натерам да страдаш на незамисливи начини“.

Едната веѓа му се изви во подбивен поглед. „Откако пристигнаа Боуманови, таа закана ти е излишна“.

„Тогаш, ќе погодувам. Дали си ја фатил госпоѓица Боуман со некого? Дали му дозволила на некој господин да ја бакне... или нешто *полошо*?“

Маркус ѝ одговори со подбивна полунасмевка. „Како да не. Доволно е човек еднаш да ја погледне и секој маж со две чисти во главата ќе избега во спротивна насока“.

Ливија се намурти зашто почувствува дека брат ѝ беше претерано строг кон Лилијан Боуман. „Таа е многу убава девојка, Маркус“.

„Убавата фасада не е доволна за да надомести за карактерните маани“.

„А кои се тие?“

Маркус фркна низ нос, небаре маните на госпоѓица Боуман беа преочигледни за да треба да ги набројува. „Манипулативна е“.

„И ти си, драг мој“, промрморе Ливија.

Тој го игнорираше тоа. „Сака да командува“.

„И ти сакаш“.

„Арогантна е“.

„И ти, исто така“, рече Ливија весело.

Маркус зјапна во неа. „Мислев дека зборуваме за мааните на госпоѓица Боуман, а не за *моите*“.

„Ама изгледа имате многу заеднички работи“, се побуни Ливија, претерано невино. Таа го гледаше како го остава пенкалото. „Во врска со нејзиното несоодветно однесување - дали сакаш да ми кажеш дека ја *немаш* фатено во компромитирачка ситуација?“

„Не, не го реков тоа. Само реков дека не била со некој господин“.

„Маркус, немам време за ова“, рече Ливија нетрпеливо. „Морам да одам да им посакам добредојде на Боуманови - а и ти исто така - но пред да излеземе од работнава соба, ти наредувам да ми кажеш каква скандалозна работа направила!“

„Премногу е смешно“.

„Јавала коњ како машко? Пушела пура? Пливала гола?“

„Не баш“. Маркус се намршти и го зеде стереоскопот што стоеше на кошот од бирото - роденденски подарок од сестра му, Ајлин, која сега живееше со сопругот во Њујорк. Стереоскопот беше сосема нов пронајдок, изработен од јаворово дрво и стакло. Кога една стерео-картичка - двојна фотографија - ќе се стави зад леќите, сликата изгledаше небаре е тридимензионална, релјефна. Длабочината и деталите на стерео-фотографиите беа запрепастувачки - граничињата на дрвото личеа небаре ќе му го почешаат носот на гледачот, а бездната кај планината беше толку реална што изгledаше небаре човек може во секој момент да пропадне во својата смрт. Го крена стереоскопот до очите и го разгледуваше Колосеумот во Рим со втрнчена концентрација.

Токму кога Ливија беше на раб да експлодира од нетрпение, Маркус промрморе, „Ја видов госпоѓица Боуман како игра бејзбол по гаќи“.

Ливија бледо гледаше во него. „Бејзбол? Мислиш на играта со кожената топка и палката?“

Устата на Маркус му се изви од нетрпение. „Се случи за време на последната нивна посета овде. Госпоѓица Боуман и сестра ѝ трчаа како улави со пријателките на ливадата во северозападниот квадрант од имотот во моментот кога Јас и Сајмон Хант налетаа на нив. Сите беа по долна облека - тврдеа дека е тешко да се игра играта во тешките здолништа. Јас мислам дека тие би ја искористиле секоја прилика што ќе им овозможи да се соблечат и полуголи да трчаат наоколу. Сестрите Боуманови се хедонисти“.

Ливија ја стави раката на уста во не баш успешен обид да ја сопре смеата. „Не ми се верува дека не си ми кажал досега!“

„Посакувам да можев да заборавам на тоа“, одговори намрштено Маркус и го спушти стереоскопот. „Господ знае како ќе го погледнам Томас Боуман во очи кога неговата расоблечена ќерка ми е пред очи во мислите“.

На Ливија ѝ беше интересна целата ситуација додека ги гледаше силните црти на профилот на братата си. Не ѝ побегна фактот дека брат ѝ кажа „ќерка“, а не „ќерки“ - што беше јасно дека одвај ја забележал помладата. Бил сконцентриран на Лилијан.

Познавајќи го, Ливија очекуваше инцидентот да му се види интересен. Иако брат ѝ имаше силно чувство за морал, беше далеку од вообразенко и имаше одлична смисла за хумор. Иако Маркус никогаш немал љубовница, Ливија имаше слушнато гласини за неколку дискретни афери - дури имаше слушнато по некое шепотење дека строгиот моралист беше страшно авантуристички настроен во спалната. Но поради некоја причина, брат ѝ беше вознемирен од оваа жестока, смела Американка со непрефинети

манири и новостекнати пари. Ливија се запраша дали слабоста на семејството Марсден кон Американците - сепак, Ајлин се имаше омажено за Американец, а и таа самата штотуку се венчаше со Гидеон Шо, од Њујорк - важи и за Маркус.

„Дали беше неверојатно занесна во нејзината долна облека?“ итро го праша Ливија.

„Да“, рече Маркус без размислување, а потоа се намурти. „Мислам, не. Всушност, не ја гледав доволно долго за да донесам проценка во врска со нејзиниот шарм. Доколку го поседува“.

Ливија си ја гризна долната усна за да не се насмее. „Ма ајде, Маркус... ти си здрав, триесет и петгодишен маж - и сакаш да ми кажеш дека не ни *сирна* во госпоѓица Боуман додека стоеше пред тебе по гаќи?“

„Јас не сиркам, Ливија. Или добро го проучувам нештото или не го гледам. Сиркањето е за деца или за девијантите“.

Таа му упати сочувствителен поглед. „Е па, ужасно ми е жал што си морал да доживееш толку искушувачко искуство. Можеме само да се надеваме дека госпоѓица Боуман ќе остане целосно облечена во твоје присуство за време на оваа посета, со цел да избегнеме шокирање на твојот рафиниран мозок“.

Маркус се намурти на подбивот. „Чисто се сомневам дека ќе се случи тоа“.

„Сакаш да кажеш дека се сомневаш дека ќе остане целосно облечена, или се сомневаш дека ќе те шокира?“

„Доста, Ливија“, за’ржи тој, а таа се закикоти.

„Ајде, мора да одиме да им посакаме добредојде“.

„Немам време за тоа“, рече кратко тој. „Ти оди и смисли некој изговор во мое име“.

Ливија зјапаше во него запрепастана. „Нема да... о, ама Маркус, мораш! Никогаш досега не си бил непристоен“.

„Подоцна ќе се искупам. Да му се сневиди, па тие ќе престојуваат овде цел месец - ќе имам доволно можности да им удоволам. Ама муабетов за девојката ме турна во лошо расположение и во моментов помислата да бидам во иста просторија со неа ме полудува“.

Ливија малку одмавна со главата додека го гледаше со шпекулативен поглед што нему не му се допаѓаше. „Хмм. Сум те видела како комуницираш со луѓе што знам дека не ги сакаш и секогаш си успевал да бидеш учтив - особено кога сакаш нешто од нив. Но од некоја причина, госпоѓица Боуман страшно те провоцира. Имам теорија зошто е тоа така“.

„Навистина?“ Суптилен предизвик му светна во очите.

„Сè уште ја развивам. Ќе ти ја кажам кога ќе дојдам до дефинитивен заклучок“.

„Господ нека ми е на помош. Те молам само *оди*, Ливија и поздрави ги гостите“.

„Додека ти се криеш во собата како лисица?“

Маркус стана и ѝ покажа да тргне пред него. „Ќе излезам од задниот дел на куќата и ќе одам на долга прошетка“.

„Колку време ќе те нема?“

„Ќе се вратам на време да се преслечам за вечера“.

Ливија испушти усилен воздишка. На вечерата подоцна очекуваа многу гости. Беше најава за првиот официјален ден од престојот во куќата, кој требаше да почне од утре. Повеќето од гостите веќе имаа пристигнато, само неколкумина се очекуваа да пристигнат наскоро. „Поарно да не доцниш“, го предупреди. „Кога се согласив да ти изигрувам домаќинка, не се договоривме јас да се справувам со сè сосема сама“.

„Јас никогаш не доцнам“, ѝ одговори Маркус и измаршира од собата со таков ентузијазам небаре ненадејно бил спасен од гилотина.